

UIT DE PEN VAN PATER PIO

100 brieven die tot het hart spreken

Een bloemlezing samengesteld en ingeleid door
Jeroen Smith pr.

Met medewerking van
Helen Opstal
Harriët van Dijk
Anton Tollenaar

ARCO REEKS 22

De Boog / Betsaida / Stichting De Stem van Pater Pio

Inhoud

Voorwoord			7
Pater Pio's levensloop, de Pausen en de gekozen brieven			19
I 50 brieven uit het leven gegrepen	teksten		25
1 De jeugd (1887 - 1910)	1 - 2		25
2 De jonge broeder (1910 - 1915)	3 - 12		33
3 Onder de wapenen (1915 - 1916)	13 - 17		62
4 Voorbereiding (1917- 1918)	18 - 31		77
5 Stigmata en zwijgplicht (1918 - 1922)	32 - 40		114
6 Persoonlijke contacten (1922 - 1968)	41 - 50		136
II 25 brieven over zijn leven in Christus			159
1 Jezus	51 - 54		159
De Doodstrijd van Jezus			170
2 Zuiverende Nacht	55 - 58		186
3 Mystieke verschijnselen	59 - 62		201
4 De stigmata	63 - 67		223
5 Maria en de heiligen	68 - 71		236
Meditatie over Maria Immaculata			247
6 Engelen en duivelen	72 - 75		251
7 Gesprek over de heilige Mis			262
III 25 brieven aan zijn geestelijke dochters			271
1 Raffaolina Cerase (1868-1915)	76 - 81		271
2 Antonietta Vona (1886-1949)	82 - 85		291
3 Margherita Tresca (1888-1965)	86 - 90		300
4 Lucia Fiorentino (1889-1934)	91 - 95		312
5 Annita Rodote (1890-1972)	96 - 100		322

Appendices	339
1 De Gebedsgroepen van Pater Pio	339
2 Een bezoek aan San Giovanni Rotondo en Pietrelcina	340
3 Geschriften van en over Pater Pio	346
4 Een litanie van de heilige Pater Pio	348

Voorwoord

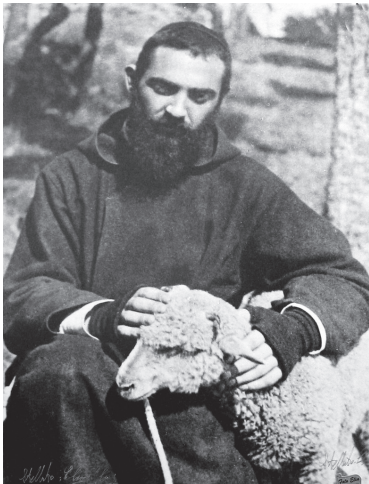
In het leven van bijzondere christenen kan legende geschiedenis worden. In onze tijd was Pater Pio zo'n christen. Hij overleed in 1968. Er bestaan filmopnamen van hem en er leven nog heel wat mensen die hem meegemaakt hebben. In zijn vaderland Italië is hij populairder dan de topvoetballers. San Giovanni Rotondo, waar hij geleefd heeft en begraven is, verwelkomt elk jaar miljoenen bezoekers! Wat trok en trekt hen aan?

Wonden en wonderen

Onmiskkenbaar dankt Pater Pio zijn bekendheid aan de stigmata en aan de wonderen die aan zijn voorspraak worden toegeschreven. Hij droeg sinds 1918 wonden in de handen, voeten en rechterzijde, verwijzend naar de wonden die Christus had bij zijn kruisdood. Toen Pater Pio deze stigmata pas had gekregen, bleven de kerkelijke verantwoordelijken heel voorzichtig. Lichtgelovigheid komt daar gelukkig niet zo snel voor. Integendeel, hij moest pijnlijke medische onderzoeken ondergaan. Er kwamen verdachtmakingen en er volgde zelfs een jarenlange zwijgplicht. Hij verdroeg dit, want hij wist dat hij de wereld niet voor de gek hield, maar dat deze wondeteken van God kwamen. Af en toe duikt de scepsis ook jaren na zijn dood nog op. Altijd met eenzelfde refrein: hij had zichzelf de stigmata toegebracht en wist dit 50 jaar lang te doen, zonder dat iemand het merkte, zelfs de artsen niet. Dit is natuurlijk een onhoudbare hypothese, maar sommigen verkiezen dat liever, dan aan te nemen dat God in het leven van deze Pater zichtbare tekenen verricht had.

Dan zijn er nog de vele wonderen. Enkele zijn van 'legendarische' proportie, zoals zijn levitatie hoog in de lucht om te voorkomen dat geallieerde piloten in de Tweede

Wereldoorlog in de buurt van San Giovanni Rotondo zouden bombarderen. De meeste wonderen zijn goed gedocumenteerd, vooral de vele genezingen. Het sprekende voorbeeld is Gemma Di Giorgi die blind geboren was met haar puppilloze ogen, maar die toch ineens kon zien. Dit gebeurde in 1947 en in 2016 kan ze nog steeds zien zonder pupillen. Dan zijn er nog de vele bilocaties, momenten dat Pater Pio elders op de wereld gezien werd, terwijl hij gewoon(!) in zijn klooster was. Hij had profetische gaven in de zin, dat hij soms tevoren door de heilige Geest ingegeven kreeg wat anderen hem kwamen vertellen of al wist hoe een en ander zou lopen. Moeders kon hij zeggen of hun zonen veilig uit de oorlog thuis zouden komen of niet. Over het gehele verloop van de Eerste en Twee Wereldoorlog heeft Pater Pio echter geen 'profetieën' uitgesproken (zie tekst 23). Pasgehuwden voorzegde hij de geboorte van hun kind, en ook of het een zoon of dochter zou worden. Tijdens het biechthoren of bij de geestelijke begeleiding gaf God de wonderlijke gave van de hartenschouw (zie tekst 24). Dat is geen helderziendheid of scherpe waarneming. God gaf hem in wat er in het hart van de ander

De jonge Pater Pio, begin dertig.

leefde, meestal verdriet, wrok, weggestopte zonden of weggeborgten wonden.

Bij een kleinere, maar toch nog aanzienlijk grote groep mensen, leeft meer de bewondering voor Pater Pio als christelijke persoon en leidsman. Hij maakte een lange weg van innerlijke zuivering door, die in de brieven indrukwekkend weergegeven is. Met het

bouwen van het ziekenhuis toonde hij zijn inzet voor de zieken met een tomeloze energie en zijn persoonlijke aandacht. Velen heeft hij geholpen om hun leven op het juiste spoor te krijgen. Hij was een zielenherder en een goede vriend voor velen, een medebroeder voor zijn kloostercommunity, vol anekdotes en grapjes. Hij was menselijk in zijn verdriet bij de dood van zijn nichtje (zie tekst 7) en van zijn ouders en bij de hardheid die hij soms ontmoette.

Heilige of hystericus?

Omdat al deze aspecten - wonderen, stigmata en menselijkheid - in hem samenkwamen, is hij als persoon niet makkelijk te doorgronden. Het natuurlijke en bovennatuurlijke lopen door elkaar heen. Hij is enerzijds een echte volbloed Italiaan, zeer menselijk en anderzijds getekend door Gods werken in zijn persoon en leven. Wie uit is op het sensationele stuit ook op zijn strengheid, op zijn veel-eisendheid, op zijn menselijkheid. Wie hem wil terugbrengen tot een ouderwetse wat fanatieke Kapucijn met hang naar mystiek, stuit op zijn diepe verbondenheid met Christus, zijn nuchtere lijdensmoed en energieke inzet voor het welzijn van anderen. Het is een leven dat van het begin tot het einde boeit. In zekere zin is het begin pas te begrijpen vanuit het verdere verloop. Want een jongetje dat zijn Engelbewaarder, Jezus, Maria en de duivel ziet, dat kan men maar beter goed in de gaten houden. Een Italiaantje dat zich laat opsluiten in de kerk om extra te bidden, is dat wel zo gezond? Een jonge broeder, bij wie men gestommel hoort op de cel en die men nadien bewusteloos op de vloer vindt, slaat die niet door? Een thermometer die uiteenspat wegens ongekend hoge koorts, wat moet men daarvan denken? Dan is er dat gedoe met zijn gezondheid: thuis in Pietrelcina redt hij het, maar zodra hij weer in een klooster is of in de militaire barak, wordt hij ziek. Hij tobt met zijn innerlijk leven en schrijft talloze brieven aan zijn geestelijke leidsmannen. Bijna om de dag. Is hij niet erg scrupuleus?

En dan die rode plekken op zijn handen, later hele wonden in zijn handpalmen. De mensen die hem toen tegenkwamen, moeten voortdurend heen en weer geslingerd zijn: is dit een heilige of een hystericus? In ieder geval kon men maar beter op zijn hoede zijn. Toch was het de onmiskenbare eerlijkheid en oprechtheid van de jonge Pater Pio, die overwon. Hij was geen bedrieger, geen aandachtzoeker en geen labiele persoon. Dus het was afwachten wat er van deze pater zou worden.

Men moest nog heel wat decennia wachten. Tussen het ontvangen van de stigmata, september 1918, en het werkelijk beginnen van zijn echte apostolaat liggen maar liefst vijftientig jaar! De begeleiding van enkele vrouwen in de jaren 1917 - 1918 (we hebben veel van die brieven gelukkig nog), het opstarten van een ziekenhuis op de berg in 1925, enkele kleine gebedsgroepjes in die jaren, het biecht-horen, dit alles was nog voorbereiding op wat komen ging. Er volgden jaren van zwijgplicht onder verdachtmakingen, jaren van verbod om biecht te horen, mensen privé te spreken en publiekelijk de Mis te lezen. Men houdt ervan om 'de Kerk' hier als boosdoenster aan te merken. Het ambt dat het charisma kort houdt. Het is een te oppervlakkige zienswijze. Ongetwijfeld waren er ambtsdragers in het spel die zich geen raad wisten met deze pater. Hij raakte kennelijk hun geweten, maar ze reageerden verkeerd. Anderen waren echt bezorgd om de waarheid en wisten dat de tijd veel zou uitklaren. Uiteindelijk 'overwon' Pater Pio door zijn gehoorzaamheid en tegelijkertijd hadden ook deze strenge maatregelen er mede voor gezorgd dat hij klaar was voor zijn zending. Zulke voorbereidingen kunnen soms decennia vragen en tegenslagen incalculeren. In het leven van andere heiligen zien we dat ook. Teresa van Avila (1515-1582) die al meer dan tien jaar in het klooster was voordat ze zich echt aan de Heer toewijdde! Serafim van Sarov (1759-1833) die twintig jaar als kluizenaar leefde

om daarna ook twintig jaar als starets mensen te ontvangen. Marthe Robin (1902-1981), nog dichterbij ons in de tijd dan Pater Pio, die een ziekbed leed van jaren, voordat ze met hulp van père Finet de nieuwe bewegingen van de Kerk kon gaan steunen en de Foyer de Charité oprichtte. God kan zijn tijd nemen.

Een vruchtbaar maar ondoorgrondelijk leven

Pater Pio werd zo een instrument van de heilige Geest. Dat confronteert ons vaak met drie uitwerkingen. Ten eerste biedt dat een leven dat zeer vruchtbaar is, een werkelijk geslaagd leven. Hoevelen hebben bij Pater Pio nieuwe levenszin ontvangen, bevrijding van verslavingen en zonden en een steun in hun geloof. Het blijft opmerkelijk dat Pater Pio in de jaren van grote veranderingen in Kerk en wereld verpersoonlijkte wat van onveranderbare waarde is: het bestaan van God, Jezus God de Zoon en de enige Redder, de Traditie van de Kerk, de waarde van de Sacramenten, de devotie tot Maria, de heiligen en de Engelbewaarder, de weg van ieders roeping, de weg naar de heiligheid, de waardigheid van ieder mensenleven, de persoonlijke zorg voor de naaste. Hij stelde hier geen traktaten over op, hield geen lange preken, maar leefde deze waarheden. Men zag in de wijze waarop hij de heilige Mis celebreeerde, dat het om Jezus' Tegenwoordigheid en Offer ging. Men merkte bij zijn biechthoren, dat de zonde een serieuze zaak is, maar de barmhartigheid van de Heer nog serieuzer is.

Binnen de Kerk en vooral buiten de Kerk kwam de grote geloofscepsis opzetten en het moderne leefgevoel ontstond, waarin men God niet meer nodig meent te hebben. Dit wordt het 'praktisch atheïsme' genoemd. Men sluit niet helemaal uit dat er 'iets' is, want het kan nog wel eens van pas komen, maar verder leeft men alsof God niet bestaat. Alleen God heeft ons niet geschapen om niet in Hem te geloven. Het mensenhart zoekt altijd naar meer dan hetgeen